

jubileumsskrift

-Att upprätthålla ett pensionat är ett sätt att leva. Pensionatet är både ens hem och ens arbete, säger **Terttu Barck**, som tillsammans med sin man **Lasse Barck** i över tjugo år upprätthållit pensionat Villa Doris.

Till Terttu Barcks 60-års dag den 3 oktober i år, gav hennes son **Pekka Barck** ut "Jubileumsskriften Villa Doris". Boken, som tryckts i 500 exemplar är tillägnad pensionatets innehavare och alltså inte till salu. Den är skriven åt familj, släkt och vänner samt stamgäster på Villa Doris. Några exemplar har också donerats till stadens bibliotek.

Jubileumsskriften är dels en bit hangöhistoria, dels en berättelse om pensionatets 112 åriga verksamhet. I ord och bild berättas bland annat om Hangös utveckling från en liten fiskeby till en stad, om Hangö som badort, om Villa Doris och om pensionatets grundare Carl Korsman, som också i övrigt hade stor betydelse för staden. Slutligen berättas om vintersjöfartens begynnelsekedje och om krig och förstörelse.

Historia sedd genom fönstret

Skriftens författare Pekka Barck är född och uppvuxen i Hangö på Villa Doris. Numera är han bosatt i Helsingfors, där han arbetar inom databranschen. Hans intresse för historia och segling har tidigare resulterat i medverkan i boken *Sexornas jakt*, som berättar om segelbåtsklassen 6 mr. Boken har bland annat utsetts till årets idrottsbok.

Han beskriver "Villa Doris Jubileumsskrift" som ett stycke hangöhistoria sett genom husets fönster.

-Jag har ju ett självskt intresse i villan, eftersom jag är uppvuxen där. När jag började arbetet visste jag inte vad det skulle bli. Jag tänkte mig att eventuellt göra en affich, som kunde placeras på pensionatets vägg. Men slutligen blev det ett häfte, berättar han.

-Det finns flera tankar bakom boken. Förutom att den är en födelsedagspresent, så är den också en bra PR för villan. Men ingen var aldrig att göra någon längre analys, utan enbart att samla och sammanställa ett läst material.

-Arbetet tog sammanlagt 48 timmar. Jag hade mycket god hjälp av Hangö museum, som stod till tjänst med både bild- och textmaterial, säger Pekka Barck.

Badort med statsstöd

Ur boken framgår att Hangö i slutet av senaste århundrade, med hjälp av ett ansevärt statsstöd, snabbt utvecklades till en betydande badort.

"Det är svårt att i efterhand spekulera i vad detta kunde bero på. En förklaring till varför staten var intresserad av att investera i badverksamhet kan ha varit tsar Alexander II:s vilja att styra turismen till Finland. Det var ohygieniskt i St. Petersburg på sommaren då Neva orenad rann genom stadens kanaler och bildade stinkande delta på sydsidan. Kring sekelskiftet ville

societeten resa till fräscha bad och semesterorter. Tsaren var rädd för de nya idéer som turisterna kunde hämta hem från Centraleuropa. Så söddes verksamheten i bland annat Hangö, Mariehamn och Näddal".

År 1879 beviljade staten både anslag och lån för att grunda en badinrättning. Kapten Carl Korsman, som flyttat till Hangö ett år tidigare blev en av de bärande karaktärerna då verksamheten inleddes i juli 1879. Då badgästerna började strömma till staden behövdes också inkvarteringsställen. 1881 lät Carl Korsman uppföra Villa Korsman, som senare fick namnet Villa Doris.

I Tidningen Hangös skvallerspalt berättas att Villa Korsman år 1990 gästades av bland andra presidentka Procopé från Helsingfors, herr och fru Kuchnov från St. Petersburg, häradshövding Kniper från Wiborg och baron v.Moller med fru från Amsterdam. Alltså idel socitet.

1894 drog Korsman sig tillbaka av åldersskäl. Gabriel Ekholm tog över pensionatet och döpte det till Villa Doris efter sin dotter Doris.

Sedan dess har villan bytt ägare ett flertal gånger.

Under första hälften av 1910-talet upplevde Hangö sin blomstrinstid som badort. 1914 överskred antalet gäster i badhuset 2.000. Vid ungefär samma tid kostade ett rum med havsvy i Villa Doris 4 mk per dygn och ett rum mot gården en mark mindre. Rummen uthyrdes helst åt barnlösa och i brochyren påpekades att huset hade rinnande vatten och wc.

Villa Doris har en lång historia. I 112 år har gästerna kommit och gått. Även om stamkunderna nuförtiden är färre och mera "kortvariga", så utgör de ändå ett viktigt inslag i pensionatslivet.

Kortare vistelser

Villa Doris har, med undantag av krigsåren, hela tiden fungerat som pensionat. 1963 övertog Vilhelm Valter Bark med fru Inga Barck huset, som genomgick en ordentlig restaurering. Det första badrummet byggdes i andra våning och centralvärme och varmvattenssystem installeras. Tidigare var huset endast avsett för sommarturister, men efter detta hölls Villa Doris öppet också vintertid. De inleddes också caféverksamhet. Passagerarfärjan Hansa Express medförde under de här åren många gäster från Europa och Sverige.

Fina damer från Helsingfors

-Då jag först kom hit var många av våra gäster fina damer från Helsingfors. De stannade ofta hela måna-

den och återkom år efter år. Men småningom har de fallit bort. Nuförtiden är människorna oroligare. De vill hinna med så mycket under sina semester och stannar ganska kort tid. Någon kan bo här upp till en vecka, men de flesta stannar bara en eller två nätter, berättar Terttu Barck, som tillsammans med sin man tog över pensionatet 1971.

-Det var trevligare förr. Då hann man lära känna gästerna och de blev ens vänner. Nu är det svårt att minnas alla, eftersom de flesta gör så korta besök och gästerna varierar mera. Hangö är inte någon badort såsom förr. Men nog har vi fortfarande en del stamgäster, som återkommer varje säsong. Vi har till exempel en familj där fyra generationer varit våra gäster under dessa drygt 20 år.

-Ett par år efter det att vi tog över verksamheten upphörde vi med caféet. Det blev för arbetsamt då

barnen var små. Numera står vi endast för frukosten, berättar hon.

-Och så byker vi allt själva. Det blir en hel del tvätt, eftersom gästerna stannar så kort tid. Vintertid är det dock väldigt lugnt. Nästan för lugnt. Då klarar vi allt arbete själva. Men somartid behöver vi hjälp.

Vad händer nu då?

Vad som ska hända med Villa Doris då de nu ärande ägarna en dag pensionerar sig är ännu inte klart.

-Bland har jag sagt, att då jag uppnår pensionsåldern, ska jag skaffa en stuga långt ute på landet, där jag inte ser några människor alls. Men vad jag sedan gör är en annan sak. Det är klart att vi inte kommer att fortsätta som hitills. Men vi har ännu inte funderat närmare på det, konstaterar hon.